KENDELSE AFSAGT AF RETTENS PRÆSIDENT

25. august 1994 *

I sag T-156/94 R,

Siderúrgica Aristrain Madrid SL, Madrid, ved advokaterne Antonio Creus og Xavier Ruiz, Barcelona, og advokat José Ramón García-Gallardo, Burgos, og med valgt adresse hos advokatfirmaet Cuatrecasas, 78, avenue d'Auderghem, Bruxelles,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Julian Currall og Francisco Enrique González Díaz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og Géraud de Bergues, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionen, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

* Processprog: spansk.

angående en begæring dels om udsættelse af gennemførelsen af artikel 3, 4 og 5 i Kommissionens beslutning 94/215/EKSF af 16. februar 1994 om en procedure i henhold til EKSF-traktatens artikel 65 vedrørende aftaler og forskellige former for samordnet praksis mellem europæiske producenter af stålbjælker (EFT L 116, s. 1) for så vidt sagsøgeren ved beslutningen pålægges en bøde på 10,6 mio. ECU på grund af selskabets deltagelse i forskellige former for konkurrencebegrænsende foranstaltninger, dels om, at det sagsøgende selskab fritages for sin forpligtelse til til fordel for Kommissionen at stille en bankgaranti for betaling af hele den anfægtede bøde, indtil Retten har truffet afgørelse i hovedsagen, subsidiært at Retten fastsætter garantibeløbets størrelse, samt at Kommissionen som retssikrende foranstaltning tilpligtes ikke at opkræve bøden, før sagen om foreløbige forholdsregler er afsluttet,

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS
RET I FØRSTE INSTANS

afsagt følgende

Kendelse

Sagens baggrund

1 De væsentligste faktiske omstændigheder, som ligger til grund for denne tvist, og som fremgår af parternes skriftlige indlæg og forklaringer under den mundtlige forhandling, kan sammenfattes således.

2 Den 16. februar 1994 vedtog Kommissionen en beslutning i henhold til EKSF-traktatens artikel 65, hvorved den fastslog, at visse europæiske producenter af stålbjælker havde deltaget i aftaler og forskellige former for samordnet praksis, som er forbudt i henhold til EKSF-traktatens bestemmelser (Kommissionens beslutning 94/215/EKSF af 16.2.1994 om en procedure i henhold til EKSF-traktatens artikel 65 vedrørende aftaler og forskellige former for samordnet praksis mellem europæiske producenter af stålbjælker (EFT L 116, s. 1, herefter benævnt »beslutningen«)).

3 Selv om Kommissionen, som det fremgår af beslutningens begrundelse, fandt, at to selskaber tilhørende den spanske koncern Aristrain havde deltaget i de pågældende overtrædelser, blev kun Siderúrgica Aristrain Madrid SL (herefter benævnt »SAM SL« eller »sagsøgeren«) pålagt en bøde på 10 600 000 ECU, og beslutningen var alene rettet til dette selskab.

4 Ifølge beslutningens artikel 5 skulle bøden betales senest tre måneder efter meddelelsen af beslutningen, hvilken frist udløb den 7. juni 1994. Da bøden oversteg 20 000 ECU, kunne den indbetales i fem lige store årlige rater, hvoraf den første skulle betales inden for nævnte tremånedersfrist, forudsat der blev stillet en bankgaranti for erlæggelse af hovedstol og renter. Virksomheden skulle underrette Kommissionen om, hvilken betalingsform den havde valgt, senest ved tremånedersfristens udløb.

5 Ved skrivelse af 28. februar 1994 gav Kommissionen i overensstemmelse med en praksis, som den havde fulgt siden 1981, meddelelse til SAM SL om, at den ikke, såfremt selskabet indbragte Kommissionens beslutning for Retten, agtede at iværk-

sætte nogen foranstaltning til inddrivelse af bøden, forudsat selskabet stillede en bankgaranti til fordel for Kommissionen for hele bøden og de renter, der måtte forfalde i den periode, hvorunder sagen verserede.

6 Efter en række kontakter mellem Kommissionens repræsentanter og Aristrain-koncernen i maj og juni 1994 gav det kommissionsmedlem, der er ansvarlig for konkurrencepolitikken, Karel van Miert, ved skrivelse af 22. juni 1994 SAM SL meddelelse om, at han ville foreslå Kommissionen at ændre den trufne beslutning, således at den også blev rettet til Siderúrgica Aristrain Olaberría SL (herefter benævnt »SAO SL«), som er søsterselskab til SAM SL. Ifølge denne skrivelse skulle den påtænkte ændring bestå i, at de to selskaber i Aristrain-koncernen hver skulle betale en bøde, hvis samlede beløb svarede til den bøde, som var pålagt SAM SL, beregnet i forhold til deres respektive omsætning. Der var blevet taget skridt til denne ændring, efter at SAM SL's juridiske rådgiver havde henledt Kommissionens opmærksomhed på, at et selskab ifølge spansk selskabsret ikke hæfter med sin formue for et andet koncernselskabs forpligtelser.

Retsforhandlinger

7 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 16. april 1994 har SAM SL i medfør af EKSF-traktatens artikel 33 og 36 anlagt sag med påstand om annullation af beslutningen, for så vidt den fastslår, at SAM SL har deltaget i visse aftaler og former for samordnet praksis mellem europæiske producenter af stålbjælker, og pålægger selskabet en bøde på 10 600 000 ECU.

8 Ved telefax af 7. juni 1994 har SAM SL indgivet en begæring i medfør af EKSF-traktatens artikel 39 om udsættelse af gennemførelsen af beslutningens artikel 3, 4

og 5, for så vidt selskabet herved pålægges en bøde på 10,6 mio. ECU. Sagsøgeren har endvidere anmodet Rettens præsident om at foranstalte, at selskabet fritages for forpligtelsen til at stille en bankgaranti for bødens betaling, subsidiært fastsætter garantibeløbets størrelse, samt at Kommissionen som en retssikrende foranstaltning tilpligtes ikke at opkræve bøden, før der er truffet afgørelse vedrørende begæringen om foreløbige forholdsregler.

9 Kommissionen har fremsat sine bemærkninger vedrørende begæringen om foreløbige forholdsregler den 22. juni 1994. Parterne har afgivet mundtlige indlæg den 5. juli 1994.

10 Under den mundtlige forhandling har sagsøgeren anmodet om tilladelse til at fremlægge en række dokumenter vedrørende selskabets økonomiske situation, som efter dets opfattelse støtter det bevismateriale, som det i forvejen har fremlagt. Herom har Kommissionen erklæret, at den ikke har kendskab de pågældende dokumenter, og derfor ønsker at få lejlighed til at gennemgå dem og fremsætte sine bemærkninger derom over for Retten. Under disse omstændigheder har Rettens præsident ud fra den opfattelse, at det vil være hensigtsmæssigt at råde over flere oplysninger for at kunne træffe afgørelse i sagen, opfordret SAM SL til inden den 8. juli 1994 at fremlægge de dokumenter for Retten, som selskabet skønner er relevante til bevis for, at det har lidt det alvorlige og uoprettelige tab, som det har hævdet at have lidt i begæringen om foreløbige forholdsregler. Præsidenten har endvidere bestemt, at de supplerende dokumenter, som måtte blive fremlagt, også skulle være Kommissionen i hænde inden denne dato, således at den havde mulighed for at indgive sine bemærkninger herom inden den 12. juli 1994.

11 Ved telefax af 8. juli 1994 har SAM SL fremlagt flere dokumenter i sagen, tillige med en forklarende note, vedrørende selskabets økonomiske situation og situatio-

nen i de øvrige selskaber i Aristrain-koncernen. Ved telefax af 12. juli 1994 har Kommissionen indgivet sine bemærkninger om de af sagsøgeren fremlagte dokumenter.

Retsforskrifter

12 Ifølge EKSF-traktatens artikel 39, stk. 2, sammenholdt med artikel 4 i Rådets afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 319, s. 1), som ændret ved Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 (EFT L 144, s. 21), kan Retten, hvis den skønner, at forholdene kræver det, udsætte gennemførelsen af den anfægtede retsakt eller foreskrive de nødvendige foreløbige foranstaltninger.

13 Ifølge artikel 104, stk. 2, i Rettens procesreglement skal de begæringer om foreløbige forholdsregler, som er omhandlet i traktatens artikel 39, stk. 2, angive de omstændigheder, der medfører uopsættelighed, og de faktiske og retlige grunde til, at den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget. De begærede forholdsregler skal have en foreløbig karakter i den forstand, at de ikke må foregribe afgørelsen i hovedsagen (kendelse afsagt af Rettens præsident den 14.12.1993, sag T-543/93 R, Gestevisión Telecinco mod Kommissionen, Sml. II, s. 1409, grund 16).

Parternes argumenter

14 Det sagsøgende selskab har for at godtgøre, at dets krav er berettigede ud fra en umiddelbar betragtning, for det første anført, at Kommissionen har tilsidesat et almindeligt princip, der sikrer retten til at få prøvet en sag ved en uafhængig og

upartisk domstol, for så vidt som konstateringen af overtrædelsen og pålæggelsen af bøden herfor er foretaget af det samme administrative organ, som har forestået undersøgelsen og sagens forberedelse, og for så vidt som Rettens prøvelse ikke kan ophæve dette element af partiskhed. Sagsøgeren anfører i den forbindelse, at Retten er afskåret fra at tage stilling til alle sagens faktiske omstændigheder og til forhold, som henhører under Kommissionens skønsmæssige beføjelse. Så længe Retten ikke har fuld prøvelsesret, er den ordning, som gælder for EF's konkurrencesager, i strid med artikel 6 i den europæiske menneskerettighedskonvention og med en almindelig retsgrundsætning, som er anerkendt i medlemsstaternes forfatningsmæssige retssædvaner.

15 Endvidere fremfører SAM SL en række argumenter, som støttes på, at EKSF-traktatens artikel 65 er blevet fejlagtigt anvendt. Selskabet anfører herved for det første, at de kriterier, som Kommissionen har anvendt, har gyldighed for fortolkningen af EØF-traktatens artikel 85, og at Kommissionen derved har tilsidesat de særlige principper, som ligger til grund for EKSF-traktaten, og endvidere har foretaget en fejlagtig vurdering dels af de faktiske omstændigheder, dels af Aristrain-koncernens deltagelse i den udveksling af oplysninger, som er påtalt i beslutningen. For det andet er den anfægtede bøde beregnet under hensyn til Aristrain-koncernens totale omsætning, hvilket er i strid med traktatens artikel 65, stk. 5, hvorefter kun SAM SL's årsomsætning for EKSF-produkter er relevante. For det tredje udgør bøden mere end 10% af SAM SL's årsomsætning, hvilket også er i strid med den nævnte bestemmelse i EKSF-traktaten. Ifølge sagsøgeren er bøden beregnet på grundlag af valutakursen for peseta/ecu i 1990 uden hensyn til de devalueringer af pesetaen, som skete i 1992 og 1993, hvilket var til skade for SAM SL, idet det medførte en forhøjelse af bøden med 22%.

16 Endvidere anfører sagsøgeren, at beslutningen strider mod flere almindelige retsgrundsætninger. For det første er den i strid med retten til forsvar, da hverken omfanget af de overtrædelser, som tilskrives SAM SL, eller den retlige kvalifikation af de påtalte handlinger er klart beskrevet. For det andet har Kommissionen tilsidesat lighedsprincippet, da den hverken har taget hensyn til en række omstændigheder, som er særegne for sagsøgeren, eller til de bøder, som er blevet pålagt i andre

lignende sager. For det tredje er beslutningen ikke tilstrækkeligt begrundet, som det kræves efter EKSF-traktatens artikel 15, og tillige i strid med proportionalitetsprincippet. Endelig har Kommissionen ikke udvist den fornødne agtpågivenhed ved procedurens gennemførelse og vedtagelsen af sin endelige beslutning.

17 Under den mundtlige forhandling har sagsøgeren fremlagt en kopi af førnævnte skrivelse fra van Miert (se kendelsens grund 6), hvori han tilkendegav, at han ville foreslå en ændring af beslutningen, således at den blev rettet til begge selskaber i Aristrain-koncernen, der er ansvarlige i forhold til deres respektive omsætning. Efter sagsøgerens opfattelse erkendte Kommissionen hermed, at dens adgang til ved inddrivelsen af bøden at rette fordringen mod SAM SL's formue var begrænset, og at den derfor også burde have erkendt, at der gjaldt en tilsvarende begrænsning for kravet om sikkerhedsstillelse.

18 Vedrørende uopsætteligheden af de foreløbige forholdsregler anfører det sagsøgende selskab i det væsentlige, at såfremt selskabet forpligtes til at stille den sikkerhed, som Kommissionen har krævet for at undgå en direkte inddrivelse af bøden i det tilfælde, hvor der anlægges sag, vil det medføre en utålelig økonomisk byrde for selskabet på grund af særlige omstændigheder i forbindelse med selskabets finansielle situation og dets status som privat familievirksomhed og på grund af misforholdet mellem bødens og selskabets størrelse. En sådan byrde vil hindre selskabet i at fortsætte sin virksomhed på normal vis og vil i væsentlig grad svække dets konkurrencedygtighed inden for den pågældende sektor, som i forvejen er i krise. SAM SL anfører, at de banker, som selskabet har forretningsforbindelse med, ikke er villige til at indrømme selskabet den yderligere kredit, som det behøver for at kunne stille den krævede sikkerhed. Hvis selskabet forpligtes til at stille og opretholde den krævede sikkerhed, kan det forudses, at den kredit, der er indrømmet SAM SL, hermed vil blive udtømt, hvilket vil medføre en alvorlig forstyrrelse af de igangværende investeringsplaner, som er nødvendige for at sikre virksomhedens levedygtighed på markedet, der er »præget af en skarp konkurrence, og som er overmættet«. Efter sagsøgerens opfattelse er det hævdede tab alvorligt og uopretteligt, da det vil medføre, at selskabet ikke længere vil være i stand til at genvinde den konkurrencestilling, som det har mistet i mellemtiden, selv ikke hvis det får medhold i hovedsagen. Sagsøgeren mener derfor, at selskabet befinder sig i en undtagelsessituation og dermed opfylder de betingelser, som er lagt til grund i

kendelsen afsagt af Domstolens præsident den 15. marts 1983 (sag 234/82 R, Ferriere di Roè Volciano mod Kommissionen, Sml. s. 725), hvorved gennemførelsen af en beslutning om pålæggelse af en bøde blev udsat, uden at dette blev gjort betinget af en forudgående sikkerhedsstillelse.

19 Vedrørende afvejningen af hensynene i sagen anfører SAM SL, at det tab, som selskabet vil lide ved at skulle stille og opretholde en byrdefuld bankgaranti, står i misforhold til den interesse, Kommissionen kan have i en sådan garanti. Ifølge sagsøgeren vil det tjene EF's almene interesse bedre, om selskabet får mulighed for at fortsætte sin virksomhed på markedet, således at det til sin tid vil være i stand til at betale bøden, såfremt Retten måtte træffe afgørelse herom.

20 Kommissionen har i sit skriftlige indlæg og under den mundtlige forhandling den 5. juli 1994 bekræftet, at den har til hensigt at ændre beslutningen. Dette får dog ifølge Kommissionen ingen konsekvenser for Aristrain-koncernens forpligtelse efter beslutningen til at stille en sikkerhed til dækning af hele bøden tillige med forfaldne renter, indtil Retten har truffet afgørelse i hovedsagen.

21 Som Kommissionen har forklaret under den mundtlige forhandling, har den tilkendegivne ændring af beslutningen alene til formål at sikre, at også SAO SL kommer til at hæfte for den bøde, som er pålagt SAM SL, såfremt det er nødvendigt at indtale bødekravet for en spansk domstol. Efter Kommissionens opfattelse er tilvejebringelsen af en bankgaranti en frivillig handling, som Aristrain-koncernen kan vælge at foretage for at undgå enten at skulle betale bøden straks eller undgå, at den tvangsfuldbyrdes. Ifølge Kommissionen udgør de to selskaber en økonomisk

enhed, som er ansvarlig for alle de overtrædelser, som tilskrives Aristrain-koncernen i beslutningen. Beslutningen er rettet til SAM SL som det selskab, der »repræsenterer« koncernen. Denne praksis medfører sædvanligvis ingen problemer, da adressaten normalt er moderselskab eller datterselskab til at de øvrige ansvarlige selskaber. De vanskeligheder, som er opstået i den foreliggende sag, skyldes efter Kommissionens opfattelse, at de to ansvarlige selskaber er søsterselskaber.

22 Vedrørende anbringendet om bødens overdrevne størrelse anfører Kommissionen, at bøden ikke overstiger de 10% af årsomsætningen, som er fastsat i EKSF-traktatens artikel 65, stk. 5, når denne beregnes på grundlag af SAM SL's årsomsætning i 1990.

23 Vedrørende uopsættelighedsspørgsmålet anfører Kommissionen, at SAM SL ikke har godtgjort, at det vil påføre selskabet et alvorligt og uopretteligt tab at skulle stille den garanti, som Kommissionen har rejst krav om, og at tabet vil blive større end den byrde, som pålæggelsen af en bøde på 10,6 mio. ECU i sig selv medfører. På grundlag af en gennemgang af de dokumenter, sagsøgeren har fremlagt vedrørende Aristrain-koncernens økonomiske situation, erklærer Kommissionen, at den er overbevist om, at virksomhedens levedygtighed ikke er truet af den finansielle byrde, som er forbundet med at skulle stille og opretholde en sikkerhed.

24 Endvidere anfører Kommissionen, at sagsøgeren ikke befinder sig i en undtagelsessituation og dermed ikke opfylder de betingelser, som er lagt til grund i den førnævnte kendelse i sagen Ferriere di Roè Volciano mod Kommissionen. Ifølge Kommissionen er SAM SL ikke, som hævdet af selskabet, en lille virksomhed, da dens årsomsætning udgjorde 129 994 939 ECU i 1990, og da den koncern, selskabet tilhører, er den tredjestørste europæiske producent af stålbjælker. Kommissionen fremhæver desuden, at SAM SL ikke er underleverandør, og at det er uden

betydning efter Domstolens nyere praksis, at virksomheden ikke har en varieret produktion. Endvidere har SAM SL ikke godtgjort, at selskabet er ude af stand til at stille den omhandlede sikkerhed enten ved at opnå yderligere kredit fra andre banker eller ved at udnytte de i forvejen eksisterende ressourcer inden for Aristrain-koncernen. Endelig anfører Kommissionen, at Aristrain-koncernen har tilstrækkelige ressourcer til at betale hele bøden, selv om det kan påvirke de påtænkte investeringer, at koncernen skal afse midler til betaling af bøden.

25 Vedrørende afvejningen af hensynene i sagen anfører Kommissionen, at den sikkerhed, som den har rejst krav om, repræsenterer »det nødvendige minimum for at tilgodese Fællesskabets almene interesser« og sikrer en afvejning mellem hensynet til almenhedens interesser og interesserne hos de virksomheder, som anfægter beslutninger om pålæggelse af bøder. Kommissionen finder, at det vil være helt urimeligt at fritage det sagsøgende selskab for forpligtelsen til at stille en sikkerhed, da selskabet har en stærk økonomisk og finansiel stilling.

Rettens bemærkninger

26 Hvad angår begæringen om at udsætte gennemførelsen af beslutningens artikel 4 og 5 i det omfang, der herved pålægges sagsøgeren en bøde, må det indledningsvis fastslås, at Kommissionen har meddelt, at den i overensstemmelse med sin sædvanlige praksis ikke træffer foranstaltninger til inddrivelse af bøden, når der anlægges sag for Retten, såfremt det sagsøgende selskab stiller en bankgaranti til dækning af hovedstol og renter senest på den dato, da fristen for betalingen af bøden udløber. Da der er anlagt sag i det foreliggende tilfælde, må det lægges til grund, at for-

målet med den foreliggende begæring om foreløbige forholdsregler er at opnå en midlertidig fritagelse, helt eller delvis, fra forpligtelsen til at stille en bankgaranti som sikkerhed for betalingen af hele bøden, indtil der er truffet afgørelse i hovedsagen.

27 Hvad angår begæringen om at udsætte gennemførelsen af beslutningens artikel 3 i det omfang, sagsøgeren herved tilpligtes dels straks at bringe de i beslutningen omhandlede overtrædelser til ophør, dels at undlade at gentage eller fortsætte de handlinger eller den adfærd, som er påtalt i beslutningen, bemærkes, at SAM SL ikke har fremført nogen faktiske eller retlige omstændigheder, der kan begrunde, at begæringen tages til følge. Begæringen kan derfor ikke tages til følge.

28 Retten skal herefter undersøge, om betingelserne er opfyldt efter artikel 104, stk. 2, i Rettens procesreglement for at anordne den foreløbige forholdsregel, som der anmodes om, nemlig at fritage selskabet for forpligtelsen til at stille en garanti til dækning af hele bøden.

29 Det bemærkes herom og på foranledning af, hvad sagsøgerens advokater har anført vedrørende selskabers ansvar efter spansk ret, at van Miert i sin skrivelse af 22. juni 1994 erklærede, at han ville »... proponer a la Comisión la modificación de la decisión para dirigirla a ambas sociedades, Siderúrgica Aristrain Madrid SL y Siderúrgica Aristrain Olaberría SL, imponiéndoles una multa a cada una de ellas. Cada una de las multas estará en relación con el volumen de negocios para las vigas de cada una de las dos sociedades en el año 1990 de modo que la suma de las dos multas sea igual a la multa impuesta en la actualidad a Siderúrgica Aristrain Madrid SL« (»... foreslå Kommissionen at ændre beslutningen, således at den rettes til begge de to selskaber, Siderúrgica Aristrain Madrid SL og Siderúrgica Aristrain Olaberría

SL, og at begge selskaberne pålægges en bøde. Hver af bøderne skal fastsættes forholdsmæssigt på grundlag af de to selskabers omsætning vedrørende stålbjælker i 1990, således at de to bøder sammenlagt er lige så store som den bøde, der nu er pålagt Siderúrgica Aristrain Madrid SL«).

30 Herefter findes det ud fra en umiddelbar betragtning ikke længere berettiget, at Kommissionen forsat stiller krav over for det sagsøgende selskab om, at det skal stille sikkerhed for betalingen af hele bøden med henblik på at undgå, at Kommissionen træffer foranstaltninger til bødens inddrivelse.

31 Det bemærkes endvidere, at sagsøgeren til støtte for sine påstande har gjort gældende, at dels EKSF-traktatens artikel 65 er urigtigt anvendt, dels at der er tilsidesat en række almindelige retsgrundsætninger, hvilke argumenter ikke ud fra en umiddelbar betragtning forekommer helt uberettigede.

32 På baggrund af det anførte som helhed bør der derfor træffes foranstaltning til delvis udsættelse af sagsøgerens forpligtelse til at stille en sikkerhed, for så vidt som der er misforhold mellem bødens størrelse og den stilling, som det sagsøgende selskab indtager i Aristrain-koncernen, indtil det juridiske spørgsmål vedrørende bødens pålæggelse er afklaret.

33 Det sagsøgende selskab, SAM SL, har ganske vist ikke fremlagt nogen dokumentation, som på overbevisende måde godtgør, at det vil lide et alvorligt og uopretteligt tab, således som det har hævdet. Det bemærkes, at den jern- og stålkoncern, som selskabet tilhører, er den største producent af stålbjælker i Spanien og den tredjestørste i Europa, at koncernen inden for de senere år har ført en politik til stærk fremme af investeringerne, som i væsentlig grad har styrket selskabets konkurrencedygtighed, og at den overskudslikviditet, som forventes i 1994 tilsyneladende overstiger udgifterne i forbindelse med den omhandlede bankgaranti. Det

kan dog ikke udelukkes, at den økonomiske byrde, som bankgarantien vil medføre for det sagsøgende selskab, vil påføre det et væsentligt tab, navnlig hvis Kommissionen ikke godtgør udgifterne til at stille og opretholde sikkerheden.

34 Selv om sagens akter ikke indeholder tilstrækkelige oplysninger til beregning af de bøder, som vil kunne pålægges hver af de to selskaber i Aristrain-koncernen på grundlag af deres omsætning i 1990, findes det rimeligt at træffe bestemmelse om, at det sagsøgende selskab under hensyn til størrelsen af den omsætning, som det har angivet at have haft i 1992 og 1993, ikke bør stille en større bankgaranti end 50% af den anfægtede bøde, indtil Kommissionen foretager den ændring af beslutningen, som den har tilkendegivet at ville foranstalte, eller senest indtil det tidspunkt, hvor Retten afsiger endelig dom i hovedsagen.

35 Herefter er det ufornødent at træffe afgørelse vedrørende begæringen om, at Kommissionen tilpligtes ikke at inddrive bøden, før Retten har truffet afgørelse i sagen om de foreløbige forholdsregler.

Af disse grunde

bestemmer

RETTENS PRÆSIDENT

1) Sagsøgerens forpligtelse til at stille en bankgaranti over for Kommissionen udsættes i det omfang, garantibeløbet udgør mere end 50% af den bøde,

inklusive renter, som er pålagt sagsøgeren ved beslutningen, indtil Kommissionen ændrer beslutningen for så vidt angår pålæggelsen af bøden, eller senest indtil det tidspunkt, hvor Retten afsiger dom i hovedsagen.

2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Således bestemt i Luxembourg, den 25. august 1994.

H. Jung
Justitssekretær

J.L. Cruz Vilaça
Præsident